

POHŘEBNÍ ANEKDOTY

Černý humor o smrti a pohřbech

Axel Magnus

AXEL MAGNUS

Pohřební Anekdoty

Černý humor o smrti a pohřbech

Copyright © 2025 by Axel Magnus

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events or localities is entirely coincidental.

Axel Magnus asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Axel Magnus has no responsibility for the persistence or accuracy of URLs for external or third-party Internet Websites referred to in this publication and does not guarantee that any content on such Websites is, or will remain, accurate or appropriate.

Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 © 2025 Axel Magnus All rights reserved.

First edition

Cover art by Perplexity

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

ÚVOD	1
ÚMRTÍ	3
ROZLOUČENÍ SE ZESNULÝM	9
SJEDNÁVÁNÍ POHŘBU	12
PŘEVOZ ZESNULÉHO	15
ÚPRAVA A OBLÉKÁNÍ ZESNULÉHO	18
POHŘEB	23
EPITAFY A NÁHROBNÍ NÁPISY	27
POSMRTNÝ ŽIVOT	30
FILMY A KNIHY O SMRTI S HUMOREM	33
DĚKUJI ZA ČTENÍ!	36
<i>About the Author</i>	37

ÚMRTÍ

Tyhle příběhy se tradují v hospodách už generace - každá kultura má své vtipy o smrti, ale všechny mají jedno společné: smějeme se tomu, čeho se bojíme nejvíc. A to je vlastně ta nejlepší obrana.

Až budu umírat, tak řeknu

Slyšel jsem kdysi od starého hospodského na Smíchově, jak si jeden jeho stálý host, pan Svoboda, celý život plánoval poslední slova. Říkal: "Až budu umírat, tak řeknu: 'Nechal jsem deset milionů v...' a pak se odmlčím." No a když skutečně umíral, tak to opravdu řekl. Celá rodina pak tři měsíce hledala po celé Praze. Až nakonec zjistili, že pan Svoboda celý život pracal jako uklízeč a jeho největší úspory byly dva tisíce korun v prasátku.

Pražská tramvajová moudrost

Pamatuji si, jak mi jeden řidič tramvaje vyprávěl: "Víte, nejhorší je linka z Nemocnice Motol ke Krematoriu Motol. Jednu cestu lidi doufají, druhou už ne." A pak dodal: "Ale aspoň je to ekologické - jeden lístek na celou cestu životem."

Moderní inzerát

Někde jsem zaslechl o tom, jak jeden podnikavý pohřební ústav v Brně inzeroval: "Luxusní dubová rakev. Kompletně vybavená, včetně GPS pro snadné nalezení na hřbitově. Použita pouze jednou předchozím majitelem, který ji doporučuje. Vhodná do země i pro kremaci - univerzální řešení pro

moderního člověka. Volat panu Axelovi na číslo, které vás spojí přímo s ním... nebo jeho nástupcem.”

Sparta vs. Slavia až do smrti

Jedna babička z Vinohradic mi řekla: “Můj soused, věrný spartan, si přál, aby mu rakev nesli hráči Slavie – aspoň jednou v životě chtěl, aby ho Slavia zklamala naposledy.”

Zkouška smrti po japonsku

Slyšel jsem o tom, jak se v Česku objevil podobný trend. V Praze na Karlově náměstí někdo organizoval “Zkušební umírání pro začátečníky”. Lidé si lehli do rakví, poslouchali smuteční hudbu a dostali certifikát o absolvování kurzu. Nejpopulárnější byla varianta “Umírání s českou specialitou” – v rakvi bylo pivo a tatarák.

Jednoduchá pravda

Pamatuji si, jak se jeden soused ptal druhého: “Slyšel jsem, že jste pohřbil ženu. Co se jí vlastně stalo?” “No víte, zemřela.” “Aha, a na co?” “Na smrt.”

Žal moderního vdovce

Někde jsem zaslechl příběh o panu Novákovi z Ostravy. Den po pohřbu manželky ho navštívil kamarád a našel ho opilého s mladou sousedkou. “Franto, to snad není možné!” “Víte co, Pepíku, já ve svém bezmezném žalu ani nevím, co dělám. Ale ona říká, že pomáhá s žalem už dvacet let, tak jsem jí věřil.”

Otázky na smrtelné posteli

Slyšel jsem o paní Svobodové, co umírala a pořád se ptala manžela: “Co budeš jíst? Kdo ti bude prát? Kdo ti uklidí?” Nakonec se pan Svoboda probral z posledních sil a řekl: “Marie, prosím tě, nech mě klidně umřít a nedávej mi IQ test.”

Kubánská statistika

Jeden můj známý, co jezdil na Kubu, říkal: “Tam není život, ale jenom čekání na smrt. Každý den se úmrtí posune o jeden

den dopředu - jako vlaky u nás.”

Rodinný business

Pamatuji si na pana Dvořáka, majitele večerky, co umíral obklopený rodinou. “Aničko, jsi tu?” “Jsem, tati.” “Pavle, jsi tu?” “Jsem, tati.” “Maruško, jsi tu?” “Jsem, tati.” “Tak sakra, kdo je v krámě? Vždycky když se sejdem všichni, tak někdo krade!”

Životní pojistka v pravý čas

Někde jsem slyšel o paní Novotné z Plzně, jejíž muž zemřel týden po vyplacení životní pojistky. Ona pak plakala: “Chudák František! Celý život se dřel, nic si nedopřál... a musí umřít zrovna teď, když jsme konečně bohatí! To je ale smůla - mohl žít jako král!”

Starosti až do konce

Slyšel jsem o paní Procházkové, co na smrtelné posteli řešila manželovu budoucnost: “Kdo ti bude vařit?” “Budu chodit k McDonaldu.” “Zkazíš si žaludek! Kdo ti bude prát?” “Dám do pračky.” “A co uklízení?” “Najmu si paní na úklid.” “Teda Karle, já nevím... Nebylo by lepší, kdybys se znovu oženil? Ale ne s tou Zuzkou ze čtvrtého patra - ta tě jen okrade!” Karel už měl dost: “Věra, nejdřív v klidu umři a pak si budeme povídat!”

Pomalý krejčí a rychlá smrt

Někde jsem zaslechl o paní Svobodové, co si nechala ušít pohřební šaty u nejpomalejšího krejčího v Praze. Manžel se divil: “Proč zrovna u něj? Vždyť mu každá práce trvá měsíce!” “No právě,” odpověděla, “třeba to tak dlouho nevydržím.”

Realistický manžel

Slyšel jsem o Marii z Pardubic, co se loučila s manželem: “Vím, že se zase oženíš a ona bude nosit moje šaty a spát v naší posteli.” “Nebude nosit tvoje šaty,” uklidňoval ji muž, “má úplně jinou velikost. A tu postel vyměním za rozkládací gauč.”

SJEDNÁVÁNÍ POHŘBU

Předplatné na pohřeb

Slyšel jsem o paní Svobodové z Plzně, co si přišla do pohřební služby a říká: “Chtěla bych pro manžela předplatit pohřeb. Dám mu to jako dárek k padesátinám.” Sjednavatel se divil: “To je ale originální dárek...” “No víte, už mu třicet let kupuju ponožky a košile. Tohle aspoň využije určitě.”

Osobní doporučení

Pamatuji si na pana Dvořáka z Brna, kterému zemřel bratr. U pohřební služby se ho ptali: “Řekněte nám, co měl váš bratr rád, aby pohřeb odpovídal jeho osobnosti.” “No, rád pil becherovku a kouřil joints.” “Rozumím... Takže navrhuji mahagonovou rakev, květiny a důstojný obřad pro rodinu.” “A co ta becherovka a joints?” “No, to necháme spíš na stypu.”

Pohřební animátor

Někde jsem zaslechl reklamu: “Pohřební služba U Veselého kostlivce - provedeme vás posledním rozloučením s úsměvem na rtech! Naše motto: Smrt nemusí být nuda!” Měli dokonce klauna, co na pohřbech dělal balonky ve tvaru andělů.

Cenová politika

Slyšel jsem o panu Novákovi, čerstvém vdovci, co si vybíral pohřeb. “Za sto tisíc máme luxus - dubová rakev, šest koní, dvanáct najatých plačů, big band a řečník, co rozbere i ka-

meny.” “To je moc.” “Za sedmdesát tisíc střední standard – rakev z borovice, dva koně, čtyři plačky, harmonika a řečník s osnovami.” “Pořád drahé.” “Za padesát tisíc základní balíček – lepenkové lehátko, převoz škodovkou, reproduktor a já osobně řeknu pár slov.” “A v čem je háček?” “No, je to trochu... veselé.”

Všechno nebo nic

Pamatuji si na instalatéra Svobodu, co sjednával pohřeb tchýni. “Nabízíme balzamování, kremaci nebo klasický pohřeb,” vysvětlovala paní za přepážkou. “Víte co,” řekl pan Svoboda po chvíli, “proč riskovat? Dejte mi všechno tři! Ať je jistota, že to vyjde.”

Rodinné financování

Někde jsem slyšel o panu Novotném, co sjednával pohřeb sestry u faráře. “Vaše sestra byla přece židovka,” divil se kněz. “To ano, ale pak se pokřtila.” “Aha, to je jiné.” “A vstoupila do kláštera a umřela jako jeptiška.” “To už je úplně jiné! Samozřejmě ji pohřbím.” “Výborně, bude to stát osm tisíc.” Pan Novotný vytáhl čtyři tisíce: “Druhou polovinu zaplatí švagr – on je taky z rodiny.”

Věrní zákazníci

Pamatuji si, jak jeden kamarád dostal účet od pohřební služby a dole bylo napsáno: “Děkujeme za vaši důvěru. Budeme se těšit na další spolupráci.” “To je ale drzost,” divil se. “Jako kdyby čekali, že jim brzy přivedu dalšího!”

Spadnout do něčeho:

Slyšel jsem od jednoho příbuzného, co žije v Americe, jak jeho tchýně poprvé potkala rodinu na českém pohřbu v Omaze. Když házeli květiny do hrobu, tak se tchýně přikročila příliš blízko k mokré hlíně a **spadla do hrobu**. Celá rodina jí pomáhala ven, ale jen poté, co se přestali smát. Večer jí pak strýcové nalili becherovku a řekli: “Teď už jsi oficiálně z rodiny – každý správný